

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319206927
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319206927.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: K. A., nar. XX.X.XXXX, trvalý pobyt R. XXXX/X, C., právne zastúpený: JUDr. Peter Harakály, advokát so sídlom Mlynská 28, Košice, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o náhradu škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 9C/34/2019 - 269 zo dňa 27.02.2020 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti, t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady prvoinštančného i odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5023,20 Eur, úrok z omeškania 17,52 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tretím výrokom vyslovil, že žalobcovi priznáva náhradu trov konania v rozsahu 100% proti žalovanému.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 420 ods. 1, § 427 ods.1, § 429, § 444, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ust. § 4 ods. 2, § 11 ods. 6 a 8, § 15 ods.-. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a § 2, § 4, § 5 Zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom sporu po čiastočných späťvzatiach a zastaveniach konania zostal nárok žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Ostatné nároky žalobcu bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalovaný odškodnil. Žalobca žiadal náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť o 50 %. Predmetom sporu je aj úrok z omeškania vyčíslený vo výške 17,52 Eur z dôvodu omeškania žalovaného s úhradou bolestného, za obdobie od 26.10.2013 do 19.12.2013. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie mal za preukázané, že nárok žalobcu čo do základu je opodstatnený, pretože k poškodeniu jeho zdravia došlo v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou dňa 28.10.2011 spôsobenou prevádzkou motorového vozidla. Pasívna legitímácia žalovaného je daná s poukazom na ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., pretože dopravný prostriedok, ktorým bola spôsobená škoda žalobcovi, bol poistený u žalovaného.

4. Súd prvej inštancie poukázal následne na bod 43 posledná veta uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/142/2018 zo dňa 19.06.2019, kde dovolací súd konštatoval, že v prípade žalobcu sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa (§ 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z.) pre mimoriadne zvýšenie náhrady za SSU. Podľa dovolacieho súdu priznaná výška (mimoriadneho zvýšenia) náhrady za SSU nebola primeraná (bod 48 uznesenia). Napriek stupňu poškodenia zdravia žalobcu nejde v jeho prípade o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. (bod 46 uznesenia).

5. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca utrpel pri dopravnej nehode početné zranenia v 37. roku svojho života, pred úrazom viedol bežný život mladého človeka nedosahoval mimoriadne výkony či už v osobnej, pracovnej, kultúrnej alebo športovej oblasti. Pracoval ako šofér kamiónu (v súčasnosti je nezamestnaný, nakoľko si nie je schopný nájsť prácu), finančne zabezpečoval rodinu, venoval sa dcére a manželke, chodil do prírody, do spoločnosti, športoval. Bol fyzicky zdatný, pôsobil ako vojak v mierových misiách. Inak mal iba bežné záľuby a vykonával zvyčajné práce v domácnosti. Po úraze spôsobenom pri dopravnej nehode zavinenej treťou osobou sa mu zásadne zmenil jeho dovtedajší svet v každej oblasti života a bol vyradený aj z bežných činností. V dôsledku úrazu sa žalobca stal invalidným v rozsahu 65 % [hoci invalidita u žalobcu nastala ešte v roku 2009, podľa správy posudkového lekára Sociálnej poisťovne, pobočka Humenné z 11. júna 2013 rozhodujúcim zdravotným postihnutím pre priznanie invalidity bola choroba podporného a pohybového aparátu v rozsahu 65 % - poúrazový brachiálny plexus s výrazným opuchom - parézou ľavého stupňa (ďalších 10 % predstavovali ostatné ochorenia a teda celková invalidita predstavuje 75 % miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť); podľa lekárskej správy z 30. októbra 2014 rozhodujúcim zdravotným postihnutím bola u žalobcu naďalej choroba podporného a pohybového aparátu v rozsahu 65 % s tým, že miera poklesu schopnosti zárobkovej činnosti zostala nezmenená 65 %, z čoho je zrejmé, že invalidita žalobcu bola v rozsahu miery poklesu schopnosti zárobkovej činnosti 65 % spôsobená práve poraneniami, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode v roku 2011]. Poškodenie zdravia žalobcu vzniknuté pri dopravnej nehode (následky úrazu) sú u neho trvalé a dokonca sa prehlbujú. Žalobca je i držiteľom preukazu ZŤP z dôvodu miery funkčnej poruchy 50 %. Žalobca v dôsledku úrazu utrpel vážne poškodenie mozgu a chrbtice s následkom postkomočného syndrómu a obmedzenia pohyblivosti krčnej chrbtice. Trpí častými bolesťami krčnej chrbtice, výraznou bolesťou v pravom ramene, slabosťou ruky, nespavosťou, máva závraty, problémy s pamäťou, nevie sa koncentrovať. Pre neznesiteľné bolesti užíva lieky na tlmenie bolesti. Ľavú ruku má mramorovanú a ohybotrofickú. Je čiastočne nesebestačný, nevie si zapnúť gombík, zips, obuť ponožky, zaviazať šnúrky na topánkach, umyť hlavu. Jeho psychika je narušená a spojená s úzkosťou a bezmocnosťou. Trpí permanentnou únavou, nespavosťou a depresiami (je uzavretý). Je vylúčený z možnosti uplatniť sa v pracovnom zaradení (vzhľadom poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou), ako aj v osobných záľubách, kultúrnom vyžití a v športe (nemôže viesť motorové vozidlo, nemôže vykonávať práce v záhrade, nechodí do kina, divadla, do spoločnosti, nemôže dlhšie stať, nemôže športovať, hubárčiť, venovať sa turistike, hrať sa s dcérou, ktoré činnosti dovtedy bežne vykonával). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovu poškodenie zdravia a jeho dopady sťažujúce možnosti uspokojovania jeho životných potrieb a jeho spoločenského uplatnenia predstavujú závažný prípad, a preto základné odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia nie je dostatočným odškodnením. S poukazom na existenciu okolností hodných osobitného zreteľa pristúpil k zvýšeniu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pri rozhodovaní o primeranosti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia vzal súd prvej inštancie na zreteľ, že žalobca pred úrazom žil životom bežného mladého muža, ktorý nedosahoval mimoriadne výkony či už v osobnej, pracovnej, kultúrnej alebo športovej oblasti. Bol zamestnaný, rekreačne športoval, mal bežné záľuby. Nemožno ho preto považovať za osobu, ktorá by pred úrazom dosahovala mimoriadne výsledky v rôznych oblastiach života. Po úraze spôsobenom pri dopravnej nehode zavinenej treťou osobou sa mu zmenil jeho dovtedajší život, je obmedzený, nie vyradený z bežných činností. U žalobcu došlo k poškodeniu zdravia vo veku 37 rokov, čiže v produktívnom veku. Nie je sebestačným, je odkázaný na pomoc manželky s hygienou. Od doby úrazu vzhľadom na svoj zdravotný stav žalobca nebol schopný zapojiť sa do pracovného procesu. Nie je vylúčený z možnosti uplatniť sa v pracovnom živote, iba obmedzený, vzhľadom na pokles jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 75 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou má priznaný invalidný dôchodok. U žalobcu nejde o prípad straty končatín (končatiny), ochrnutie, vie sa samostatne pohybovať, nie je ležiacim pacientom. Nie je vylúčený z rodinného života, napriek tomu, že

úraz zanechal následky aj v rodinnom živote žalobcu, keď napr. nemohol brávať dcéru na ruky. Nie je nesebestačný, ale potrebuje pomoc manželky v niektorých činnostiach, napr. s hygienou.

6. Súd prvej inštancie teda mal za dôvodné žalobcovi priznať 20% zvýšenie základnej náhrady teda sumu 5023,20 Eur (20% z 25 116.- Eur).

7. Pri určení výšky odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu vychádzal súd prvej inštancie z bodového ohodnotenia znalcom MUDr. Jozefom Hudecom, PhD., ktorý sťaženie spoločenského uplatnenia ohodnotil počtom bodov 1560. Žalobca nie je v dôsledku poškodenia zdravia úrazom vyradený zo života. Nie je vylúčený z rodinného života. Tieto dôvody súd nemohol vyhodnotiť ako dôvody hodné osobitného zreteľa pre zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia o 50 %, a preto žalobu v prevyšujúcej časti zamietol. Žalobca si nárok na náhradu škody titulom bolestného uplatnil u žalovaného písomným podaním zo dňa 24.07.2013 na základe lekárskeho posudku o bolestnom vypracovaného MUDr. Jozefom Hudecom PhD. dňa 26.06.2013. Žalovaný do troch mesiacov od oznámenia škody poškodeným neskončil prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie v rozsahu ako mu bolo preukázané a ako mu to ukladá ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. Z oznámenia žalovaného zo dňa 19.12.2013 vyplýva, že žalovaný bolestné vo výške 2153,- Eur vyplatil na základe lekárskeho posudku, ktorý vystavil MUDr. Jozef Hudec zo dňa 28.10.2011. Teda už písomným podaním zo dňa 24.07.2013 žalobca rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázal. Žalovaný žalobcovi neposkytol ani písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebolo v ustanovenej lehote poskytnuté poistné plnenie, v ktorom by vysvetlil dôvod nepreukázania rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výšku poistného plnenia. Žalobca má preto nárok aj na úrok z omeškania zo sumy oneskorene vyplateného bolestného vo výške 2153.- Eur. Úrok z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 2153.- Eur od 26.10.2013 do 19.12.2013 predstavuje sumu 17,84 Eur, avšak žalobca žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 17,52 Eur, preto mu bola takáto suma vyčísleného úroku z omeškania priznaná.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie právne podľa ust. § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP). Úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% avšak z prisúdenej sumy proti neúspešnému žalovanému. Za plný úspech v spore podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku je potrebné považovať aj úspech len čo do základu uplatnenej pohľadávky, avšak v situácii, že rozhodnutie o výške pohľadávky záviselo od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V takejto situácii má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania, ale pri určení výšky trov konania je potrebné vychádzať z priznanej výšky plnenia. Aj v častiach, v ktorých boli konania zastavené, patrí žalobcovi náhrada trov konania s poukazom na ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pretože žalovaný z procesného hľadiska zaviniel zastavenie konania, keď plnil žalobcovi po podaní žaloby. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že o výške náhrady trov konania bude v súlade s ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Z obsahu odvolania vyplýva, že napáda výrok I. a III. rozsudku. Právne odôvodnil svoje odvolanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný zastáva názor, že súd si osvojil všetky tvrdenia žalobcu z konania, ktoré prebiehalo pod sp. zn. 18C/189/2014 pričom nereflektoval na závery dokazovania vykonaného v tomto konaní. Z výsluchu žalobcu na pojednávaní konanom dňa 30.01.2020 vyplynulo, že aktívne športoval do embólie pľúc, ktorú utrpel v roku 2009. Následne sa v dôsledku embólie u žalobcu rozvinula astma, ktorá ho zároveň limitovala v pracovnom živote. Žalobca bol v dôsledku embólie pľúc invalidizovaný, pričom predmetné zdravotné obmedzenie nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 28.10.2011 z ktorej si žalobca uplatňuje nároky voči žalovanému. Žalobca bol zdravotne obmedzený už pred predmetnou dopravnou nehodou v dôsledku čoho bol obmedzený okrem iného aj v pracovnej oblasti ako aj v oblasti aktívneho športu čo súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nepremietol do výšky priznaného zvýšenia, sťaženia spoločenského uplatnenia. Žalobca po rozhodnutí odvolacieho súdu opakovane absolvoval rehabilitačnú liečbu v R. čo mu výrazne pomohlo v oblasti samoobsluhy. Žalobca uviedol, že dosť veľa vecí je schopný si spraviť aj sám. Ani túto zmenenú situáciu v skutkovom stave súd prvej inštancie podľa žalovaného nereflektoval. Žalobca sa na pojednávaní

dňa 30.01.2020 tiež priznal, že sa zúčastnil autobusového poznávacieho zájazdu pri mori, ktorý bol spojený s turistikou a spoznávaním pamiatok. Je pri tom všeobecne známe, že autobusové poznávacie zájazdy sú spojené aj s istou mierou fyzickej záťaže a to aj pre zdravého človeka. Preto mal súd prvej inštancie nepochybne prehodnotiť hodnovernosť a relevanciu žalobcom udávaných skutočností o úplnom sociálnom vylúčení v dôsledku dopravnej nehody. Súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam resp. tieto vôbec nezobral do úvahy pri rozhodovaní o zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie za primerané považoval zvýšenie o 20%, pričom ale pre posúdenie proporcionality neuviedol žiadne obdobné prípady resp. neodôvodnil prečo práve zvýšenie v rozsahu 20% považoval za primerané tak ako mu to uložil Najvyšší súd SR. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/192/2015 zo dňa 23.02.2017, ktorý podľa názoru žalovaného dáva odpoveď na to, aké skutočnosti by mal súd brať do úvahy, vyhodnocovať ich pri posudzovaní nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia a z ktorého citoval. Zároveň žalovaný citoval aj z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/171/2017 zo dňa 11.04.2018 z ktorého vyplýva, že zvyšovanie odškodnenia musí mať isté hranice zachovať si racionálny vzťah k úrovni bodového ohodnotenia jednotlivých následkov poškodenia zdravia, jeho peňažnému vyjadreniu rešpektovať požiadavku porovnateľnosti s inými podobnými prípadmi. Nesmie byť prejavom ľubovôle. Zároveň poukázal žalovaný aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/12/2012 z ktorého vyplýva, že rozhodujúcim pre priznanie zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia bol najmä veľmi mladý vek žalobcu, ktorý utrpel úraz vo veku 18 rokov, ktorý úraz zároveň spôsobil vážne poranenie mozgu žalobcu a s tým spojené obmedzenia ako sú spomalená psychomotorika, zhoršenie zraku a vyjadrovacích schopností, znalcami preukázané organické poškodenie centrálnej nervovej sústavy a s tým spojené následky ako organická porucha osobnosti, emočná labilita, bolesti hlavy, poruchu hypozornosti, poruchy pamäti. Uvedené trvalé následky žalobcu vo veľmi mladom veku vylúčili i z voľby povolania. Napriek uvedeným nezvratným obmedzeniam žalobcu v mladom veku Krajský súd v Prešove považoval za primerané iba zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 25% a nie požadovaných 50%. Následne žalovaný konštatoval, že žalobca bol v osobnom, spoločenskom, športovom živote obmedzený už pred inkriminovanou dopravnou nehodou, preto nie je v súlade s požiadavkou spravodlivosti a primeranosti bez ďalšieho pripočítat všetky uvedené obmedzenia iba dopravnej nehode zo dňa 28.10.2011. Rovnako je podľa žalovaného potrebné prihliadnuť na pozitívne zmeny, ktoré nastali od rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci nároku žalobcu na sťaženie spoločenského uplatnenia. Zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 20% nespĺňa požiadavku proporcionality vzhľadom na novozistený skutkový stav ako aj rozhodnutia súdov v obdobných veciach. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie prípadne aby sám rozhodol tak, že žalobu žalobcu primerane zníži. Žalovaný napadol aj výrok o trovách konania. Podľa jeho názoru mal súd prvej inštancie rozhodnúť podľa ust. § 257 CSP vzhľadom na postoj žalobcu v konaní kedy tento aj napriek rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR naďalej trval na zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia v rozsahu 50% čím zbytočne neehospodárne navyšoval trovy konania a zmaril ukončenie konania súdnym zmiernom prípadne mimosúdnou dohodou na ktorú ho žalovaný opakovane vyzýval.

10. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že odvolanie žalovaného nemá právne opodstatnenie a je úplne účelové. Poukázal na znenie ust. § 5 ods. 5 Zákona 437/2004 Z.z. a zároveň konštatoval, že dovolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nepochybňuje závažnosť dokazovaním preukázaných obmedzení žalobcu vo všetkých oblastiach jeho života preto v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade žalobcu sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Relevantnou okolnosťou pre výšku sťaženia spoločenského uplatnenia sa považuje aj vek poškodeného, predpokladaný vývoj zdravotných následkov. Dovolací súd vykonaným dokazovaním okolnosti hodné osobitného zreteľa a odkázanosť žalobcu na pomoc inej osoby nepochybnil. Skutočnosť, že žalobca utrpel úraz s trvalými následkami vo veku 37 rokov je nesporná. Nesporné je aj to, že u žalobcu bola preukázaná nepriaznivá prognóza vývoja jeho zdravotného stavu napriek neustálej intenzívnej liečbe a rehabilitácii. Uvedenú skutočnosť preukazujú žalobcom predložené listinné dôkazy a to lekárske správy v tomto konaní. Je nesporná aj odkázanosť žalobcu na pomoc inej osoby v určitých denných činnostiach ako aj iných činnostiach čo bolo preukázané vykonaným dokazovaním a táto odkázanosť naďalej u žalobcu zotrúva. Názor žalovaného, že žalobca je úplne samostatný a nepotrebuje pomoc inej osoby je vzhľadom na vykonané dokazovanie nepravdivý. V predmetnom konaní bolo opäť preukázané, že žalobca nepracuje, má problémy s úchopovou schopnosťou na pravej ruke. Táto ďalej pretrúva a tým žalobcu značne obmedzuje aj pri akejkolvek novej práci ako i pri písaní a podobne. K pozitívnym zmenám u žalobcu

nedošlo čo preukazuje aj to, že žalobca je naďalej invalidným. Žalobca v príčinnej súvislosti s úrazom, teda autonehodou v roku 2011 je naďalej trvale invalidným čo vyplýva z listinného dôkazu posudkového lekára zo dňa 30.10.2014. Z citovanej správy vyplýva, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k zmene v rozhodujúcom ochorení oproti skorším zisteniam posudkovým lekárom. Rozhodujúcim zdravotným, postihnutím po úraze sú choroby podporného a pohybového aparátu v rozpätí 65%. Na ostatné pridružené ochorenie je zvýšená percentuálna miera o 10%. Naposledy bol žalobca posudzovaný v roku 2014 s tým, že stav je trvalý a nemenný. Rozhodnutím ÚPSVaR Humenné zo dňa 04.12.2012 žalobca bol uznaný za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s určenou mierou funkčnej poruchy vo výške 50%. Výkonným dokazovaním bolo ďalej preukázané, že žalobca od úrazu nemôže viesť motorové vozidlo zo zdravotných dôvodov ako i z dôvodu fóbie viesť motorové vozidlo. Pred úrazom viedol motorové vozidlo čo ho živilo. Viesť motorové vozidlo aj po pracovnej dobe mu bolo koníčkom. Teraz je hendikepovaný v oblasti vedenia motorového vozidla. Pred úrazom pomáhal rodičom v záhrade, kopal, rýľoval, sadiť, zbieral úrodu, orezával stromy a podobne. Teraz žiadnu z uvedených prác nie je schopný vykonať. Žalobca pomáhal priateľom pri skladaní nábytku, pri pokladaní plávajúcej podlahy a podobne. Po úraze žiadnu podobnú prácu nemôže vykonať. Pred úrazom žalobca chodil do spoločnosti, navštevoval kino, divadlo, chodil na plesy. Po úraze do spoločnosti nechodí z dôvodu, že nemôže dlhšie sedieť, stáť, nemôže tancovať z dôvodu pretrvávania bolesti. Teraz trpí sociálnou izoláciou. Pred úrazom bol príjemným spoločníkom vo svojej rodine v okruhu priateľov. Pred úrazom ako mladý človek rád športoval, nemal problémy s pohybovým ústrojenstvom, mal problémy s pľúcami následkom pľúcnej embólie. To žalobcu neobmedzovalo tak ako je obmedzovaný po nehode. Hrával tenis, bicykloval, hral rekreačne futbal, lyžoval, venoval sa turistike, hubárčeniu. To všetko je minulosťou. S maloletou dcérou nie je schopný sa hrať ako to cíti a ako to maloletá dcéra vyžaduje a potrebuje. Nevie ju zobrať na ruky, nemôže ju dvíhať, nemôže sa s ňou hrať hrami, ktoré si vyžadujú pohyb. Žalobca je iba čiastočne sebastačný. Je však odkázaný na pomoc druhej osoby čo ho neskutočne hendikepuje, keď pred úrazom bol úplne samostatný a sebastačný. Nevie si zapnúť gombík, zips, obuť ponožky, zaviazať šnúrky na topánkach, umyť hlavu a podobne. Po úraze vo veľmi mladom veku sa život žalobcovi úplne zmenil. Stratil pohodu, radosť zo života, stratil svoje ciele a plány a stratil prácu. Trpí stálymi bolesťami s nutnosťou užívania liekov od bolesti. Vzhľadom k jeho veku je natrvalo vylúčený z doterajšieho aj budúceho plnohodnotného osobného, rodinného, spoločenského a pracovného života. To že právo na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia sa neobmedzuje len na prípady vysokej úrovne predchádzajúceho uplatnenia poškodenia spoločnosti vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/209/2017 a 8Cdo/142/2018 zo dňa 11.06.2019. Zároveň žalobca uviedol, že pri uplatňovaní práva v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z.z. je potrebné brať do úvahy aj satisfakčnú funkciu. Ide o všetky budúce strádania poškodeného. Výška odškodnenia preto musí rešpektovať jeho reparačný charakter a byť naplnením toho, že odškodnenie má slúžiť kompenzácii obmedzení plynúcich z poškodenia zdravia aj tak, aby skoršie často aj výraznejšie pociťovanie radosti a neskoršia strata možnosti tieto prežívať i v dôsledku poškodenia zdravia mohli byť prinajmenšom čiastočne vynahradené v miernej miere niečím, čo poškodenému môže naopak privodiť potešenie alebo radosť. Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že žalovaný sa konania vedeného na Okresnom súde Humenné ešte pod sp. zn. 18C/189/2014 a na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 11Co/138/2015 nikdy nezúčastnil. Poškodeného prvýkrát videla až na pojednávaní konanom dňa 30.01.2020. Pasívne konanie žalovaného so snahou preniesť svoju pasivitu na žalobcu plne zrkadlí prístup žalovaného ako poisťovateľa keď žalobca ako poškodený sa domáha svojho práva na náhradu škody.

11. K vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného sa znova vyjadril žalovaný. Nestotožnil sa s tvrdeniami žalobcu a trval na tom, že súd prvej inštancie pochybil keď sa absolútne nevysporiadal s námietkami žalovaného a z vykonaného dokazovania zobral za podklad svojho rozhodnutia výlučne to, čo bolo v prospech žalobcu a ostatné dôkazy odignoroval. Tým zároveň porušil základné princípy CSP o rovnosti postavenia strán v spore. Poukázal na znenie ust. § 191 ods. 1 a 2 CSP i na článok 46 Ústavy SR. Zároveň citoval z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33 Cdo/2441/2008, sp. zn. 32Cdo/4779/2010. Pokiaľ súd prvej inštancie v bode 39 odôvodnenia vychádza pri rozhodovaní nároku žalobcu z toho, že žalobca bol pred dopravou nehodou fyzicky zdatný, športoval, venoval sa záľubám a nevyporiadal sa námietkami žalovaného, ktoré opakovane prezentoval, že žalobca bol invalidným dôchodcom už pred dopravou nehodou a to z dôvodu prekonanej pľúcnej embólie a stredne ťažkej bronchiálnej astmy a teda jeho tvrdenia minimálne o jeho aktívnom športovaní a aktívnom životnom štýle bez akýchkoľvek obmedzení sú nepravdivé a uvedené vyplýva aj z lekárskej správy sociálnej poisťovne zo dňa 11.06.2013 súd prvej inštancie účelovo a tendenčne prihládol iba na tú časť predloženého dôkazu z ktorej mohol dospieť k záverom priaznivo výlučným pre žalobcu namiesto toho, aby vyhodnotil pravdivosť tvrdení

žalobcu vo svetle všetkých vykonaných dôkazov. Napokon s ďalším žalobcom predložených dôkazov vyplýva, že žalobca doposiaľ užíva antikoagulačnú terapiu v súvislosti s prekonanou plúcnou embóliou ako aj embóliou ako aj lieky na astmu. Navyše z lekárskej prepúšťacej správy Národného rehabilitačného centra v Kováčovej zo dňa 17.10.2012 vyplýva, že pacient je mobilný bez adiuvatík je sebestačný. Preto je aj otázna pravdivosť tvrdení o jeho čiastočnej nesebestačnosti. Žalobca zároveň uviedol, že bol v zámorí, čas trávil turistikou, autobusom ho viezli po pamiatkach a pri mori. Ukázalo sa teda, že bol schopný absolvovať fyzicky náročný poznávací autobusový zájazd spojený s turistikou, pričom zjavne sa na predmetnom zájazde spoločnosti iných ľudí nestránil. Súd prvej inštancie tak podľa žalovaného jednoznačne pochybil, keď dôkazy nehodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 a 2 CSP. V tejto súvislosti poukázal žalovaný tiež na ust. § 220 ods. 3 CSP, teda ak sa súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu. Žalovaný pre úplnosť ešte uviedol, že po vrátení veci Najvyšším súdom plne akceptoval jeho závery, keď vyslovil, že žalobca má nárok na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia avšak na zvýšenie primerané. Naopak žalobca trval na 50% zvýšení sťaženia spoločenského uplatnenia. Zároveň žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca poukázal na to, že žalovanému pred súdom v konaní navrhol zvýšenie sťaženia uplatnenia v rozsahu 20% toto je vzhľadom k tomu, že žalobca návrh žalovanej odmietol irelevantné. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na dôvodovú správu k zákonom č. 437/2004 Z. z. s tým, že účelom uvedeného ustanovenia je predchádzať zbytočným zdĺhavým súdnym konaniam a to mimosúdnym uspokojeným nárokov poškodených a nie uznávaní alebo neuznávaní týchto nárokov o ktorých je napokon v zmysle § 5 ods. 5 zákona č. 437/2004 Z. z. oprávnený rozhodovať výlučne príslušný súd. Postoj žalobcu v tomto konaní mal jednoznačne vplyv aj na navýšenie trov konania, ktoré z tohto dôvodu by nemal znášať žalovaný. Súd prvej inštancie mal preto o trovách konania rozhodnúť podľa ust. § 257 CSP. Vzhľadom na postoj žalobcu v konaní po vrátení veci Najvyšším súdom SR. Zároveň žalovaný poukázal aj na ust. § 256 ods. 2 CSP, ktorý umožňuje separátne zohľadnenie trov.

12. K vyjadreniu žalovaného, k vyjadreniu žalobcu sa znova vyjadril žalobca. Uviedol, že je v príčinnej súvislosti s úrazom naďalej trvale invalidným čo vyplýva z listinného dôkazu posudkového lekára Sociálnej poisťovni pobočka Humenné zo dňa 30.10.2014. Z citovanej lekárskej správy posudkového lekára vyplýva, že v dôsledku dopravnej nehody došlo k zmene rozhodujúceho ochorenia oproti skorším zisteniam posudkovým lekárom. Rozhodujúcim zdravotným postihnutím po úraze sú choroby podporného a pohybového aparátu v rozmedzí 65%, na ostatné pridružené ochorenia je zvyšná percentuálna miera o 10%. Rozhodnutie o invalidite, že stav je trvalý a 65%ná obmedzenosť žalobcu je v príčinnej súvislosti s následkami úrazu preukazuje, že tvrdenie žalovaného že už pred úrazom bol obmedzený v rozsahu vykonaného dokazovania je tvrdením plne účelovým, ktoré nevychádza z vykonaného dokazovania. Žalovaný účelovo ignoruje rozhodnutie ÚPSVaR Humenné zo dňa 04.12.2012, keď bol žalobca uznaný za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s určenou mierou funkčnej poruchy vo výške 50%. Zároveň vo vyjadrení spochybňuje odkázanosť žalobcu na pomoc inej osoby. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/142/2018 zo dňa 19.06.2019 z ktorého vyplýva, že v prípade žalobcu boli dané okolnosti hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie v spoločenského uplatnenia podľa § 5 ods. 5 Zákona č. 437/2004 Z.z. Dovolací súd vykonaným dokazovaním dôvodmi hodného osobitného zreteľa a jeho odkázanosť žalobcu na pomoc inej osoby nespochybňuje. K pozitívnym zmenám u žalobcu nedošlo čo preukazuje aj to, že žalobca je naďalej invalidným. Názor žalovaného, že žalobca je úplne sebestačný a že nepotrebuje pomoc inej osoby je vzhľadom na vykonané dokazovania zavádzajúci. To, že žalobca len napr. si nevie zapnúť gombík, zips, obuť ponožky, zaväzovať šnúrky na topánkach, umyť hlavu a podobne nepreukazuje správnosť tvrdenia žalovaného. V tomto ohľade je tvrdenie žalovaného len a len účelové so snahou znížiť výšku škody poškodeného. Bagatelizovanie dôvodov hodných osobitného zreteľa na strane žalobcu jeho účasťou na zahraničnom poznávacom zájazde je absurdné a plne účelové, ale aj na tomto zájazde ako vypovedal žalobca účastníkov zájazdu vozili po pamiatkach autobusom a nebolo preukázané, žeby žalobca na tomto poznávacom zájazde vykonával náročný výstup (turistiku). Aj vodičkar sa zúčastňuje poznávacích zájazdov a nemožno hovoriť o jeho sebestačnosti. Ďalej poukázal žalobca na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/209/2019 a 8Cdo/142/2018. Námieta žalovaného, že žalobca bol tým subjektom, ktorý nepredchádzal vzniku sporu je tvrdením absurdným. Žalobca písomným podaním zo dňa 24.07.2013 podľa § 6 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. navrhol poisťovateľovi teda žalovanému uzavrieť dohodu o vyrovnaní a náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 12 558.- Eur teda 50% zo sumy 25 116.- Eur. K dohode nedošlo, ale žalovaný v písomnom podaní až do dňa 22.11.2013 a zo dňa 05.06.2015 právo na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia neodmietol, ale žiadne plnenie neposkytol. Konanie bolo

dôvodom podania žaloby. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ust. 6 ods. 3 Zákona č. 437/2004 Z.z. i námietku žalovaného k trovám konania považuje žalobca za irelevantnú. Žalobcu je v tejto veci potrebné považovať za plne procesný úspešného keď mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a v súčasne je výška plnenia závislá od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, Trnave i na veľký komentár CSP.

13. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

14. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuly a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 24.09.2021 a zistil, že odvolanie žalovaného v napadnutej časti nie je dôvodné.

15. Z obsahu spisu i z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 24.10.2013 domáhal zaplata z titulu bolestného sumy 2.347,- Eur, z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumy 25.116,- Eur spolu s 5,5 % ročným úrokom z omeškania od 26.10.2013 do zaplata, z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia sumy 12.558,- Eur a náhrady trov konania. Čiastočným späťvzatím žaloby zo dňa 08.11.2013 vzal žalobu žalobca v časti sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 25.116,- Eur s príslušenstvom späť a žiadal konanie v tejto časti zastaviť z dôvodu, že oznámením zo dňa 29.10.2013 žalovaný plnil žalobcovi za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 25.116,- Eur. Uznesením č.k. 18C/375/2013-73 zo dňa 19.11.2013 súd prvej inštancie konanie ohľadom sumy 25.116,- Eur s príslušenstvom, t.j. 5,5 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 26.10.2013 do zaplata zastavil. Žalobu ohľadom zvyšku nároku žalobcu vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách konania. Čiastočným späťvzatím žaloby zo dňa 13.1.2014 vzal žalobca v časti bolestného vo výške 2.153,- Eur žalobu späť a žiadal, aby súd v tejto časti konanie zastavil, pretože oznámením zo dňa 19.12.2013 žalovaný plnil žalobcovi za bolestné sumu 2.153,- Eur. Zároveň vyčísli 5,5 % úrok z omeškania od 26.10.2013 do 19.12.2013 z plnenej sumy 2.153,- Eur, ktorý predstavuje sumu 17,52 Eur. Uznesením č.k. 18C/28/2014-51 zo dňa 30.6.2014 súd prvej inštancie konanie ohľadom sumy 2.347,- Eur zastavil. Žalobu ohľadom zvyšku nároku žalobcu vylúčil na samostatné konanie, v ktorom rozhodne aj o trovách konania. Rozsudkom č.k. 18C/189/2014-48 zo dňa 30.4.2015 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia 12.558,- Eur a úrok z omeškania vo výške 17,52 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 11Co/138/2015 zo dňa 15.12.2016 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 12.575,20 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Na dovolanie žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 15. decembra 2016 sp. zn. 11Co/138/2015 a rozsudok Okresného súdu Humenné z 30. apríla 2015 č.k. 18C/189/2014-48 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Humenné na ďalšie konanie.

16. Predmetom sporu po čiastočných späťvzatiach a zastaveniach konania zostal nárok žalobcu na zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Ostatné nároky žalobcu bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia žalovaný odškodnil. Žalobca žiadal náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť o 50 %. Predmetom sporu je aj úrok z omeškania vyčíslený vo výške 17,52 Eur z dôvodu omeškania žalovaného s úhradou bolestného, za obdobie od 26.10.2013 do 19.12.2013.

17. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej spore správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávaný spor aj správne právne v merite veci posúdil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Naproti tomu v priebehu odvolacieho konania odvolateľ nepredložil relevantný argument majúci súvis s prejednávanou vecou, ktorý by bol takej povahy, že by mohol priniesť pre neho priaznivejšie rozhodnutie. Možno teda naproti námietkam odvolateľa uzavrieť, že podľa právneho názoru odvolacieho súdu dal súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu, pričom bolo garantované stranám sporu ich právo na spravodlivý proces. Skutočnosť, že v tomto rozhodnutí neboli naplnené očakávania žalovaného, teda, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnym názorom ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na spravodlivý

proces. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu totiž postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, majúc na pamäti základné právo strán sporu na súdnu ochranu a túto stranám sporu poskytol v požadovanej kvalite.

18. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo z konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f) CSP je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

19. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobe čiastočne vyhovel a pre ktoré ju vo zvyšku zamietol a prečo o trovách konania rozhodol tak, ako rozhodol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované stranami, pričom stranami namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

20. Podľa ust. § 5 ods. 5 Zákona č. 437/2004 Z.z. v prípadoch hodných osobitného zreteľa akým je uznanie invalidity, môže súd náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia zvýšiť najviac o 50%. Súd prvej inštancie zistil, že žalobca utrpel pri dopravnej nehode početné zranenia vo veku 37 rokov svojho života. Invalidita žalobcu nastala ešte v roku 2009. Podľa správy posudkového lekára sociálnej poisťovne pobočka Humenné z 11.06.2013 však rozhodujúcim zdravotným postihnutím pre priznanie invalidity bola choroba podporného a pohybového aparátu v rozsahu 65%- poúrazový brachiálny plexus s výrazným opuchom- parézou ťažkého stupňa (ďalších 10 % predstavovali ostatné ochorenia a teda celková invalidita predstavuje 75 % miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť); podľa lekárskej správy z 30. októbra 2014 rozhodujúcim zdravotným postihnutím bola u žalobcu naďalej choroba podporného a pohybového aparátu v rozsahu 65 % s tým, že miera poklesu schopnosti zárobkovej činnosti zostala nezmenená 65 %, z čoho je zrejmé, že invalidita žalobcu bola v rozsahu miery poklesu schopnosti zárobkovej činnosti 65 % spôsobená práve poraneniami, ktoré žalobca utrpel pri dopravnej nehode v roku 2011]. Poškodenie zdravia žalobcu vzniknuté pri dopravnej nehode (následky úrazu) sú u neho trvalé a dokonca sa prehlbujú. Žalobca je i držiteľom preukazu ZŤP z dôvodu miery funkčnej poruchy 50 %. Žalobca v dôsledku úrazu utrpel vážne poškodenie mozgu a chrbtice s následkom postkomočného syndrómu a obmedzenia pohyblivosti krčnej chrbtice. Trpí častými bolesťami krčnej chrbtice, výraznou bolesťou v pravom ramene, slabosťou ruky, nespavosťou, máva závraty, problémy s pamäťou, nevie sa koncentrovať. Pre neznesiteľné bolesti užíva lieky na tlmenie bolesti. Ľavú ruku má mramorovanú a ohybotrofickú. Je čiastočne nesebestačný, nevie si zapnúť gombík, zips, obuť ponožky, zaviazať šnúrky na topánkach, umyť hlavu. Jeho psychika je narušená a spojená s úzkosťou a bezmocnosťou. Trpí permanentnou únavou, nespavosťou a depresiami (je uzavretý). Je vylúčený z možnosti uplatniť sa v pracovnom zaradení (vzhľadom poklesu jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o viac ako 70 % v porovnaní so zdravou fyzickou osobou), ako aj v osobných záľubách, kultúrnom vyžití a v športe (nemôže viesť motorové vozidlo, nemôže vykonávať práce v záhrade, nechodí do kina,

divadla, do spoločnosti, nemôže dlhšie stať, nemôže športovať, hubárčiť, venovať sa turistike, hrať sa s dcérou, ktoré činnosti dovtedy bežne vykonával).

21. Odvolací súd nesúhlasí s odvolacou námietkou žalovaného, že žalobca bol aj pred úrazom invalidný a teda, že nemohol pracovať, športovať a kultúrne sa realizovať. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca pracoval ako šofér kamiónu pričom v súčasnosti je nezamestnaný, lebo si nevie nájsť prácu. Aj keď bol žalobca zrejme aj po roku 2009 obmedzený, invalidizácia v súčasnosti jednoznačne súvisí s úrazom. Za neodôvodnenú odvolaciu námietku považuje odvolací súd i tú, že je žalobca úplne sebestačný keď sa mohol zúčastniť dovolenky v zahraničí. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca je čiastočne nesebestačný, nevie si zapnúť gombík, zips, obuť ponožky, zaviazať šnúrky na topánkach či umyť hlavu. Dôležité je aj to, že žalobca, ktorý viedol motorové vozidlo a živil sa ako šofér kamiónu nemôže viesť motorové vozidlo, teda nemôže dôsledkom úrazu vykonávať túto prácu, pričom ako šofér kamiónu pracoval žalobca už po prvej invalidizácii ako to vyplýva z obsahu spisu. Už z rozhodnutia dovolacieho súdu vyplýva, že v danom prípade žalobcu nejde o prípad ležiaceho pacienta vyžadujúceho podávanie umelej výživy, polohovanie a bez akejkoľvek komunikácie. Žalobca nie je nesebestačný, iba potrebuje pomoc s niektorými činnosťami. Vie sa samostatne pohybovať, nie je vylúčený z rodinného života. Nejde v jeho prípade o najzávažnejšie možné sťaženie uplatnenia sa v živote, ktoré by odôvodňovalo využitie plného zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Dovolací súd však konštatoval, že zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že v prípade žalobcu boli dané okolnosti hodné osobitného zreteľa pre mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Súd prvej inštancie rešpektoval tento právny názor dovolacieho súdu s ktorým súhlasí i odvolací súd. Zároveň odvolací súd podotýka, že je právnym názorom dovolacieho súdu viazaný. Súd prvej inštancie v bode 42 správne zhrnul, že po úraze spôsobenom pri dopravnej nehode zavinenou treťou osobou sa zmenil žalobcovi doterajší život. Bol obmedzený, nie vyradený z bežných činností. U žalobcu došlo k poškodeniu zdravia vo veku 37 rokov, čiže v produktívnom veku. Nie je sebestačný a je odkázaný na pomoc manželky s hygienou. Od doby úrazu vzhľadom na svoj zdravotný stav nebol sa schopný zapojiť do pracovného procesu. Nie je vylúčený s možnosťou uplatniť sa v pracovnom živote iba obmedzený. Vzhľadom na pokles jeho schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť viac ako 75% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou má priznaný invalidný dôchodok. Ide o invalidný dôchodok, ktorý súvisí s dopravnou nehodou a poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť z dôvodov, ktoré vznikli po úraze ňou spôsobenom. Žalobca tak ako to popísal súd prvej inštancie v bode 43 odôvodnenia nie je vylúčený z rodinného života napriek tomu úraz zanechal následky aj v jeho rodinnom živote keď nemohol brávať dcéru na ruky. Úvaha súdu prvej inštancie, že je dôvodné žalobcovi priznať 20% zvýšenie základnej náhrady, teda sumy 5023,20 Eur zodpovedá pravidlám formálnej logiky a preto s týmto názorom súdu prvej inštancie odvolací súd plne súhlasí. K tomu odvolací súd poznamenáva, že aj sám žalovaný bol ochotný v rámci mimosúdnej dohody tak ako mu to ukladá zákon zvýšenie odškodnenia vo výške 20% zaplatiť. Vo vyjadrení však uvedenú skutočnosť rozporuje s tým, že išlo o inú situáciu, teda splnenie povinnosti zo zákona.

22. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o úroku z omeškania. Jeho priznanie žalovaný v odvolaní ani zvlášť nenamietal.

23. Pokiaľ ide o vecne správny výrok o trovách konania, odvolací súd poukazuje na to, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri NS SR sp. zn. 6Cdo/222//2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznanej náhrady rozhodne. Zároveň odvolací súd považuje za potrebné dodať, že v danom prípade podľa jeho názoru neexistujú dôvody hodného osobitného zreteľa na strane žalovaného ani čo do vecí samej, ktoré by umožňovali použitie ust. § 257 CSP tak ako to tvrdí žalovaný v svojom odvolaní. Vo zvyšku odkazuje odvolací súd na dôvody uvedené súdom prvej inštancie v bodoch 60 a 61 odôvodnenia.

24. Podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých

detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

25. Preto odvolací súd podľa ust. 387 ods. 1,2 CSP rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasom 3:0.

Poučenie:

: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.